

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2019 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Łucja Oleksy-Miszczyk
Protokolant:	sekretarz sądowy Wioleta Motyczka

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2019 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w W.

przeciwko W. H.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego W. H. na rzecz powoda (...) z siedzibą w W. kwotę 140.532,35 (sto czterdzieści tysięcy pięćset trzydzieści dwa 35/100) złote z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od dnia 18 lipca 2018 roku;

2) odstępuje od obciążania pozwanego kosztami procesu.

SSO Łucja Oleksy-Miszczyk

Sygnatura akt I C 129/19

UZASADNIENIE

Powódka (...) z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego W. H. kwoty 140.532,35 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18 lipca 2018 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazała, iż dochodzone wierzytelności przysługują jej z tytułu zawartej w dniu 9 listopada 2016 roku umowy pożyczki ekspresowej numer (...).

W dniu 17 września 2018 roku wydany został, w tut. Sądzie, w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający powództwo w całości (sygn. akt I Nc 217/18).

Od powyższego nakazu pozwany wniósł sprzeciw, domagając się uchylenia nakazu zapłaty w całości i oddalenia powództwa, przekazania sprawy do postępowania mediacyjnego oraz zobowiązanie powódki do przedłożenia polisy i umowy ubezpieczenia (...) zawartej w ramach (...).

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała w całości dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz nie wyraziła zgody na skierowanie sprawy do mediacji. W ocenie powódki pozwany nie przedstawił żadnych dowodów i okoliczności faktycznych na poparcie stanowiska, tym samym nie podważył zasadności dochodzonego pozwem roszczenia. Nadto powódka podkreśliła, iż pozwany nie wywiązywał się z umowy, co doprowadziło do powstania

zadłużenia przeterminowanego, wykazał się brakiem woli dla ustalenia ugodowych warunków spłaty zadłużenia, tym samym roszczenie powódki o zapłatę wymagalnych należności jest uzasadnione w całości co do zasady i wysokości.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 9 listopada 2016 roku (...) z siedzibą w W. zawarła z pozwanym W. H. umowę pożyczki ekspresowej numer (...), na mocy której udzieliła pozwanemu kredytu w wysokości 142.598,38 zł na cele konsumpcyjne, a pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki w ratach po 2.169,66 zł, płatnych w 9 dniu miesiąca (§ 7 umowy k.31av). Umowa ta została zabezpieczona umową przelewu praw z umowy ubezpieczenia osobowego (k.77-77v, polisa k.78-81., którą podpisano w dniu 9 listopada 2016 celem zabezpieczenia wiarygodności banku z tytułu udzielonej pozwanemu pożyczki ekspresowej. Polisa ubezpieczeniowa określała warunki wypłaty świadczenia w przypadku zgonu, inwalidztwa czy też pobytu w szpitalu w następstwie nieszczęśliwego wypadku.

Początkowo pozwany wywiązywał się z warunków umowy pożyczki (historia rachunku kredytowego k. 74-76). Jednak wobec zaległości w terminowej spłacie wymagalnych rat powódka pismem z dnia 8 grudnia 2017 roku wezwała pozwanego do spłaty przeterminowanego zadłużenia pod rygorem wypowiedzenia umowy (k.37). Z uwagi na niewywiązanie się pozwanego z zobowiązania powódka w dniu 11 stycznia 2018 roku wysłała do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki wraz z informacją, iż jest możliwe postępowanie mediacyjne i restrukturyzacja zadłużenia (k.39). Pozwany W. H. odebrał korespondencję z wypowiedzeniem umowy w dniu 19 stycznia 2018 roku (k.40). Pismem z dnia 11 kwietnia 2018 roku (k.41) powódka wezwała pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia lub ustalenia ugodowych warunków spłaty. Pozwany nie spłacił wymaganych należności.

Na dzień 18 lipca 2018 roku, tj. na dzień wniesienia pozwu zadłużenie pozwanego wynosiło 140.532,35 zł, w tym 129.155,55 zł niespłaconego kapitału, 11.376,80 zł odsetek naliczonych od 9 października 2017 roku do 17 lipca 2018 roku (wyciąg z ksiąg banku k.71).

Okoliczności dotyczące istnienia i wysokości zobowiązania dochodzonego pozwem złożonym w niniejszej sprawie nie były między stronami sporne, znajdują zresztą potwierdzenie w przedłożonych przez strony dokumentach. Pozwany nie kwestionował zasadności jak i wysokości dochodzonego przez powódkę roszczenia.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne. Powódka wykazała, że przysługuje jej wobec pozwanego wiarygodność w żądanej wysokości.

Pozwany W. H. zawarł z bankiem umowę na zasadach określonych w art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe. Zgodnie z przywołanym przepisem przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W myśl art. 75 ustawy w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może umowę wypowiedzieć. Możliwość wypowiedzenia umowy w przypadku uchybienia przez kredytobiorcę jej postanowieniom dotyczącym zasad i terminów spłat kredytu przewidywał również § 23 umowy pożyczki, zgodne z którym bank może wypowiedzieć warunki umowy w przypadku niedotrzymania przez klienta zobowiązań określonych w umowie, w szczególności wobec powstania zaległości w spłacie rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności.

Skorzystanie przez bank z uprawnienia kształtującego w postaci wypowiedzenia umowy kredytowej prowadzi do tego, iż z chwilą upływu termin wypowiedzenia niespłacona część kredytu wraz z należnościami ubocznymi staje się wymagalna. Powódka skutecznie wypowiedziała umowę i wezwała pozwanego do spłaty należności, co nie nastąpiło. Pozwany nie wywiązywał się ze zobowiązania spłaty kredytu – początkowo pozwany dokonywał spłat, ale od pewnego momentu zaprzestał spłat w ogóle. Zadłużenie pozwanego z tytułu umowy na dzień wniesienia pozwu wynosiło łącznie 140.532,35 zł.

Pozwany zawarł również powódką w dniu 9 listopada 2016 roku umowę przelewu praw z umowy ubezpieczenia osobowego, celem zabezpieczenia wierzytelności banku z tytułu udzielonej pożyczki w dniu 9 listopada 2016 roku. Cesja polisy jest zabezpieczeniem banku na wypadek niewywiązania się pozwanego z warunków umowy pożyczki ekspresowej w przypadku zgonu, inwalidztwa czy pobytu w szpitalu w następstwie Nieszczęśliwego Wypadku. Okoliczności sprawy nie wskazują aby zdarzenie objęte umowa ubezpieczenia się ziściły.

Jak wskazano wyżej, pozwany nie podważył w jakikolwiek sposób wartości dowodowej przedłożonych przez powódkę dokumentów. Nie podważył także skuteczności wypowiedzenia ani wyliczenia wysokości roszczenia. Sposób i warunki wypowiedzenia umowy kredytowej wynikają z postanowień umowy, a pozwany w sprzeczności nie podniósł żadnych argumentów merytorycznych. Podstawą wypowiedzenia było niespłacanie rat kredytu. Wobec niedotrzymywania przez pozwanego warunków umowy, powódka miała możliwość wypowiedzenia umowy pożyczki, co skutecznie uczyniła. Skutkiem wypowiedzenia umowy kredytu cała wierzytelność stała się wymagalna. Powódka wykazała zatem – zgodnie z art. 6 k.c. - roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości. Z przedłożonych dokumentów wynika zawarcie umowy, jej treść i zasady wypowiedzenia, natomiast z wyciągu z ksiąg banku wynika wysokość zadłużenia w czasie złożenia pozwu. Strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów podważających znaczenie przedłożonych przez powódkę dokumentów, a w konsekwencji Sąd na zasadzie art. 230 k.p.c. uznał powoływane w tym zakresie przez powódkę fakty za przyznane.

W tych okolicznościach w oparciu o przepisy art. 69 ust. 1 i 75 ust. 1 ustawy Prawo bankowe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę objętą żądaniem pozwu.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 102 kpc, uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w tym postawę procesową pozwanego i mając na uwadze jego sytuację majątkową.

SSO Łucja Oleksy-Miszczyk